

«Він із якимись людьми.
Двоє. Чоловікі.
Але вони не такі,
Як ми».

«Вони! Не відаю, хто
Мені про це промовля, —
Та знаю: Мойсей — ото,
А ото — Ілля!

Де біля Нього взялись?» —
Не вийде з дива Петро.
Про щось говорять утьрох,
Зорячи вись.

Може, ветхий минувся світ?
Може, всі зо своїх могил
Вийдуть сюди на звіт
Перед Силою сил?

Не знаю... ой, як же тут,
Брати, хороше!
Тут і суд не був би за суд,
А за батьків докір лише!

Я скажу, як скінчать вгорі:
«Тут найкраще нам на землі!
Зведім собі три шатери —
Тобі, Мойсею й Іллі!..»

Ні, я зараз піду туди
Із дозволу наших уз!"...

...«Ну як?» — питають брати.
«Усміхнувся Ісус.»

...«Але гляньте!..» — і вдиво вверг
Вершини з трьома — нема, —
Хмара клуби здійма,
Застінивши верх!

І, може, здалось здалік,
Але бачив кожен із них:
Ввійшов у хмару — і зник
Якийсь чоловік.

Ще Петро, іцо трохи поблід:
«Звідки привид оцей?
Чи не вертався Мойсей
На той світ?»

І кожний став не своїм
Од з'яви — примари їм.
...І раптом — із хмари грім!

«Гроловиці то зрив —
Чи рокоти слів?
Хтось громами заговорив!..»

І вже знали, що мить
Про Нього гримить,
Що їм — і нікому окрім
Котиться грім.

І вже чули голос Отця, —

Той глагол, ту луну, —
І жах огорнув
Душі й серця.

Не могли. Долілиць.
...А як тільки звелись, —
Іскравицю зіниць —
На вершину!.. У вись!

Вже не трое. Один.
На своїй висоті,
На своїй самоті, —
Він.

.....
Ще били тригрудиди у дзвін,
Ще рамено чуло крило,
Та над ними мерк уже Він,
Смеркало вже срібло.
І скрикнув Петро:
«Що це було?»

.....
Погас.
І вись погасла і низь.
...«Ви тільки заглянули в час,
Що встане колись».

.....
І думав за повороту:
Спокусу — збороти,
Це породдя глухоти!..
Коли двігну хресне ярмо, —
«Гору Єрмон
Двигніть проти Голготи!..»

І в тишу — тихе й просте:
«Про Єрмон повісте,
Коли воскресну».

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Фрагменти II.
Добірка упорядника.